

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa K. A., Z. D. i B. P. przeciwko D. Sp. z o.o. w W.
o uchylenie lub stwierdzenie nieważności uchwały zgromadzenia wspólników,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2016 r.,
zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 214/15,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu odrzucił skierowane do Sądu Najwyższego zażalenie powodów: K. A., Z. D. i B. P. na postanowienie tego Sądu w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej.

Wskazał, że w dniu 17 listopada 2015 r. pełnomocnik powodów został wezwany do usunięcia braków formalnych zażalenia poprzez uiszczenie opłaty sądowej w kwocie 503 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. Zarządzenie zostało doręczone pełnomocnikowi w dniu 25 listopada 2015 r. (k. 897 akt sprawy), wobec czego termin na uiszczenie należnej opłaty upływał w dniu 2 grudnia 2015 r. Pełnomocnik powodów nie uiścił opłaty sądowej we wskazanym terminie. Tym samym, jak przyjął Sąd Apelacyjny, istniały podstawy do odrzucenia

zażalenia jako nieopłaconego stosownie do brzmienia art. 373 w zw. z art. 397 § 2 i art. 398²¹ k.p.c.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego wnieśli powodowie, zarzucając naruszenie przez ten Sąd art. 370 k.p.c. i art. 373 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Skarżący wskazali, że stosownie do otrzymanego wezwania, z zachowaniem właściwego terminu, uiszcili oni należną od zażalenia opłatę sądową w kwocie 503 zł. Na dowód dokonania tej czynności powodowie załączyli do zażalenia skierowanego do Sądu Najwyższego poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię pokwitowania uiszczenia w dniu 2 grudnia 2015 r. kasie Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwoty 503 zł „tytułem opłaty w sprawach cywilnych od zażalenia, sygn. I WSC 198/15” (k. 905 akt sprawy).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 27, poz. 199 ze zm.), które znajdowało zastosowanie do odrzuconego postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r. środka zaskarżenia, opłaty sądowe w sprawach cywilnych uiszcza się w formie bezgotówkowej na rachunek bieżący dochodów właściwego sądu albo w formie wpłaty gotówkowej, bezpośrednio w kasie sądu lub w formie znaków o odpowiedniej wartości wykonanych według ustalonego wzoru, zwanych dalej "znakami opłaty sądowej". Z § 2 ust. 1 rozporządzenia wynika zatem, że niezależnie od tego, czy wymóg uiszczenia opłaty sądowej realizowany jest w formie bezgotówkowej lub gotówkowej, wykonanie obowiązku fiskalnego związanego z wniesieniem pisma procesowego (art. 10 u.k.s.c.) powinno nastąpić poprzez dokonanie stosownej wpłaty lub przelewu na rachunek bieżący „sądu właściwego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym nawiązuje się do kierunku interpretacji § 2 ust. 1 rozporządzenia z 31 stycznia 2006 r. wyznaczonego przez wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 2008 r., SK 11/07 (OTK-A 2008, nr 3, poz. 47), zasadnie przyjmuje się, że określenie „sąd właściwy” obejmuje dwa desygnaty znaczeniowe i odnosi się - w przypadku realizacji obowiązku

uiszczenia opłaty sądowej od wniesionej apelacji - do sądu pierwszej instancji za pośrednictwem, którego wnosi się ten środek zaskarżenia oraz do sądu drugiej instancji (sąd odwoławczy) (por. np. postanowienia: z dnia 17 lipca 2008 r., II PZ 15/08, OSNP 2009, nr 23-24, poz. 318, z dnia 8 sierpnia 2008 r., V CZ 45/08, z dnia 19 października 2011 r., II CZ 71/11, z dnia 21 stycznia 2015 r., IV CZ 96/14 oraz z dnia 31 marca 2016 r., IV CZ 21/16 - nie publ.). Oznacza to, że przypadku apelacji wnoszonej do sądu drugiej instancji za pośrednictwem sądu pierwszej instancji uzasadnione jest traktowanie obydwu sądów uczestniczących w procedurze apelacyjnej za właściwego adresata opłaty. Trafnie przy tym podkreśla się w orzecznictwie, że za „sąd właściwy” w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 31 stycznia 2006 r. nie można uznać sądu, który nie ma żadnego powiązania proceduralnego z toczącym się postępowaniem (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 marca 2012 r., V CZ 150/11, nie publ.).

Powyższe uwagi znajdują zastosowanie również do uiszczenia opłaty od zażalenia skierowanego do Sądu Najwyższego z uwzględnieniem skutków wynikających z art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

W sprawie powodowie uiścił należną opłatę sądową od zażalenia wniesionego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej w dniu 2 grudnia 2015 r. w formie gotówkowej poprzez wpłatę kwoty 503 zł w kasie Sądu Okręgowego we Wrocławiu. Sąd ten nie był jednak w żaden sposób powiązany proceduralnie z postępowaniem związanym z wniesioną przez powodów skargą kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 kwietnia 2015 r. oraz z postępowaniem zażaleniowym merytorycznie związanym z odrzuceniem skargi kasacyjnej. W tych okolicznościach zasadne było stanowisko Sądu Apelacyjnego, że skarżący nie uiścili w terminie opłaty od zażalenia, gdyż dokonanie przez nich wpłaty w kasie Sądu Okręgowego we Wrocławiu nie miało wpływu na realizację obowiązku fiskalnego związanego z wniesieniem zażalenia na postanowienie z dnia 15 grudnia 2015 r. w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej, gdyż Sąd ten nie był „sądem właściwym” w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

jw